

Vivències / Cultura aràbiga

L'any 1978 varen tenir lloc a Madrid unes jornades organitzades pel "Instituto Hispano-Árabe de Cultura" amb l'objectiu de promocionar el coneixement de les relacions històriques dels països de l'Islam i Espanya. L'any 1981 es va publicar un gran volum que contenia les 50 excel·lents comunicacions rebudes, entre les quals destaquen les extraordinàries aportacions de la cultura islàmica a la nostra, entre els segles IX i XIV, així com també unes recomanacions per implementar les actuals relacions. Per cert, hi ha una acta del 12 de desembre de 1974, d'un tal Sadam Hussein, "Vicepresident del mando revolucionario del Irak". Els avenços introduïts pels àrabs en els sectors de l'astronomia, l'agricultura i la medicina són ben coneguts. Deixeu-me ressaltar una sentència que escriví el professor Pedro Lain Entralgo en la seva gran obra "La historia de la medicina" (1977): "En 1236, fue conquistada Córdoba por Fernando III, el Santo, y en 1258 cayó Bagdad en poder de los mogoles de Hulagu. La cultura del Islam quedó malherida en sus dos más importantes centros vitales".

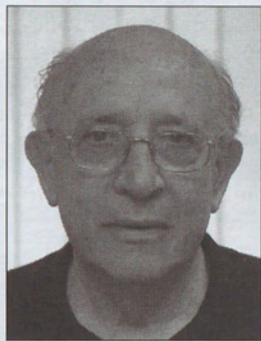
Des d'aquells segles, el lideratge de la cultura ha anat passant al món cristià, EUA, Europa i Rússia, mentre que els islàmics no han progressat. Resultat: la destrucció de gran part del món islàmic per la lluita del petroli que la sort va ubicar en el seu subsòl. Uns set segles després, s'està destruint Bagdad perquè la seva cultura no va progressar. He fet aquesta introducció per explicar anècdotes viscudes entre els anys 1980 i 1982, que voldrien reflectir les reaccions personals de certa gent dels Emirats Àrabs.

En una visita a Kuwait, tinc l'ocasió de passar un dia amb el senyor Hani Hindi, un dels directius del "Institute for Arab Research" de Beirut, capital del Líban. En la presentació

m'allarga la seva mà esquerra. Jo no sabia què fer; és un insult i una salutació amb aquesta mà, insult molt superior al creuar-se les cames estant assegut o parar la conversa que tens quan ells agafen el rosari i passen els grans tot enraonant! Intento allargar la meua esquerra i ell respon "Cap problema, amic! Veig que vostè no s'ha adonat que porto un braç dret artificial! El vaig perdre a la guerra de l'Afganistan fa un parell d'anys, contra els russos. Ens passàvem dies i nits en uns petits bunkers al desert, menjant dàtils i bevint llet de cabra; però teníem molt bon armament americà i ensopegàvem la petita hèlix direccional dels helicòpters amb facilitat". Jo ara penso: libanesos contra americans?

En una altra estada a Kuwait, el president d'una comercial amb la qual tractàvem, el senyor Nayef M. Al Ozaim, rep la invitació per a sopar amb els dos a casa d'un important xeic. Estava agraït perquè jo m'havia cuidat d'aconseguir que li subministressin des de Granollers totes les aixetes de la seva mansió, ben daurades, i a més vaig orientar-lo per aconseguir un teixit per les cortines amb l'urdit de fil d'or i la trama de cotó. Després, a les postres, podríem parlar de negocis. Abans de sopar ens presenta les seves set o vuit esposes; aquestes desapareixen i comença el sopar. A mig sopar, em diu "Perdoni, tinc un petit problema, haig de parlar amb una esposa, seran sols uns minuts". Torna i amb discreció pregunto si ha pogut

arreglar el problema. Contesta "Un meu fill fa uns dies que té les amígdales malament, aquí els metges no se'n surten, li he dit a aquesta esposa que agafi el jet i li vagin a treure les amígdales a Frankfurt, on coneixem una bona clínica!". Jo estava pensant "Visca el petroli i la teva mare!". Ah, el sopar, deliciós, sense porc, però al final, licors, tots amb etiqueta negra. Potser aquesta primera qualitat no porta alcohol!

MIQUEL BOIX
Creu de Sant Jordi

En camp contrari

Tots sabem les dificultats que representa competir en camp contrari: no tens el teu públic fidel, sinó al contrari, no estàs acostumat a les condicions físiques del terreny, a les instal·lacions, ... Si el jugar en camp contrari es prolonga més enllà d'una jornada (com passava abans quan els equips canaris jugaven mitja temporada a la Península i mitja a les illes) es corre el perill de perdre a la teva afecció avorrida de no veure mai a l'equip jugar en camp propi. Molt més difícil serà a més aconseguir el suport de part del públic contrari.

Aquest símil esportiu és molt aplicable a la situació dels socialistes catalans en el moment polític actual. Centrat el debat en el nou estatut i el nou finançament, res no ens portaria a pensar a priori que el president de la Generalitat i el seu partit no es trobessin en bona situació per liderar el procés. Es podria esperar però que aquest lideratge es portés des d'una visió més propera a l'estil socialista i no pas emparat en un llenguatge propi del nacionalisme. Indubtablement les obligacions institucionals de la Presidència de la Generalitat, que és una institució de tots i no del partit al que pertany el seu president, més els equilibris exigits per un govern de coalició, condicionen certament les teves posicions. No obstant i això sembla clar que aquests dos temes s'estan enfocant des d'un punt de vista ideològic molt diferent al que caldria esperar d'un líder progressista socialdemòcrata.

L'últim episodi ho ha estat el darrer discurs a Madrid del president de la Generalitat en referir-se de nou al tema de les balances fiscals amb apel·lacions a certes regions que no es poden acostumar a viure dels subsidis. Naturalment no va esmentar a quines regions es referia. Tanmateix els termes del discurs és d'allò més llunyà al pensament igualitari i solidari propi de la socialdemocràcia.

Sens dubte ha triomfat el discurs nacionalista i potser aviat trobarem més precisions com ara explicar que hi ha pobles més qualificats pel treball, amb més iniciativa i que tenen la barra de viure a costa dels pobles més tocats per la mà divina de la providència i així anant cap a no sé pas quines teories nacionals. A Catalunya les idees de ciutadania, de drets individuals, d'igualtat i solidaritat amb els febles, no sembla tinguin major importància i mentre els serveis públics es deterioren dia a dia, sembla més important comparar el nostre esforç amb els que viuen del subsidi.

Aquesta manera de jugar en el camp contrari potser farà que part del públic de l'equip adversari es passi a les files pròpies, però no sé fins a quin punt el públic propi resistirà un discurs com

aquest. Realment a la política hi ha gent molt intel·ligent i confiem que aquesta intel·ligència no ens faci perdre el rumb. De moment al carrer no sembla que a aquests temes tan i tan vitals que protagonitzen el debat polític a Catalunya se'ls hi doni la mateixa importància que els hi donen els nostres dirigents.

SANTIAGO SAENZ
Advocat
ex-regidor PSC

PEYUS ÒPTIMUS

Esquerrans de broma

No crec que ningú pugui pontificar (mai millor dit) sobre si és convenient sentir pena o indiferència per la mort del **Sant Pare**. Sentir o no, per la defunció d'algú és un sentiment íntim i profund que afecta cadascú i només pot ser hom mateix qui el guardi o el faci saber.

Entenc, per tant, que si algú decideix exterioritzar-lo (com va fer el govern de l'**Ajuntament de Granollers** posant les banderes del balcó a mitja asta) és perquè el dol ha estat autèntic i ha tingut la necessitat de compartir-lo.

Aquesta (o similar) deuria ser la reflexió oficial i amb aquest esperit degueren decidir els que governen la ciutat, posar dol a les banderes, però sincerament no em puc estar de dir que havent-n'hi tres d'**ERC** i un d'**Iniciativa-Verds** em costa entendre que la decisió es prengués de forma plàcida i sense matisacions, com sembla que va succeir. Naturalment podria dir el mateix dels **socialistes**, però ells tenen *bul·la papal* i no seré pas jo qui la qüestionari.

Així doncs, que les regidores locals del **PP** demanin a l'Alcalde que faci com el govern de l'Estat i posi dol a les banderes ho entenc, com entenc també que ho demanin els de **CiU** tenint en compte que la U que tanca sigla sempre ha estat, i sense amagar-se'n, catòlica, apostòlica i romana. També entenc, tot i que menys, que els socialistes d'aquí facin el mateix que els d'Espanya, però que això ho tolerin sense cap matisació els més esquerrans de la plaça m'ha vingut de nou, com ha sorprès a d'altres ciutadans que esperaven una actuació diferent.

Tant és així que dissabte passat una veïna del carrer **Corró**, dolguda per la decisió em deia indignada i trista: "Hem tingut un Papa de Broma i pel que veig els esquerrans que tenim a l'Ajuntament també són de broma. Vols dir que la flaire de quatre vots mal comptats dona per tant? No em considero culpable de no sentir res per la mort d'un home que va menysprear algú d'exemple tan digne i referencial com el bisbe **Casaldàliga** al qual sí que un ajuntament d'esquerrans hauria de posar banderes de dol, i no pel **Wojtyla**, el Papa més carca i allunyat dels pobres que ha tingut l'Església catòlica contemporània".

Jordi Pey
(periodista)
granollers@
jordipey.com

